

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De 6. petitione cui repugnat impudicitia. Et ne nos inducas in
tentationem. Hanc cæteras impudentiam impudicus adjicit, ut Deum
orando irrideat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Et in qua mensura mensi fueritis, remittetur vobis. Sive enim consideretur quid iam nobiscum fecerit Deus, condonando nobis nostra delicta; sive quid facturus sit nobis quotidie peccantibus, perinde valet ad veritatis propositæ declarationem, cum ex utraque differentia temporis sive præteriti sive futuri, hoc unum & idem intelligatur, quod est in praxi servandum, non alium esse modum remittendi debita debitoribus nostris, quam illum qui à Deo servatur in remittendis nostris debitis. Cumque super sit adhuc multa nobis à Deo remittenda debita, seruemus tam diligenter illum miserendi proximo modum quam studiosè volumus nobiscum miserericorditer à Deo agi. Caveamus ab iis vitiis quæ nos ab illo servando modo revocant. Non spectemus quid alij dicant aut faciant, quia revera pauci sunt qui rectè in hæc materia sentiant, & rari sunt qui non sibi blandius palpent & naturæ corruptæ assentiantur quàm oportet pro suæ salutis cura.

Cogitemus potius quid Christus Dominus, quid Apostoli, quid sancti Patres, de hæc re dixerint & fecerint. Expendamus non strictim non perfunctoriè, sed religiosè sed Christianè sed sincerè, illud appositum à Christo Domino, sicut, quod est tanti ponderis & valoris ut non aliter omnino putemus nos posse remittere aliis debita, quam sicut jam nostra dimisit Deus: nec speremus aliter nobis ea quæ quotidie contrahimus, esse dimittenda quam sicut dimiserimus. Hoc est pactum nobis cum Deo initum, nec ulla alia sententia, inquit sanctus Augustinus, *scramus ut paciscamur cū Domino: in qua pactione si mensimur, orationis totius nullus erit fructus, & u-*

De Serm.
Dom. in
mens.

la delictorum venia, nulla remissio. Hæc ipsum est quod petimus, nobis ut non aliter parcat Deus quam sicut parcimus. Uadè si, ut par est, non parcat, si non ex animo, si non omnino; sic tibi ne parcat Deus, à Deo petis dum oras; *Dimitte nobis sicut dimissimus. Qui sic petis*, inquit sanctus Chrysologus, *& debita non relaxas, iste se etiam per quod orat, accusat. Tantum sibi donari postulat & remitti quantum ipse donat & remittit: Deum taliter inquit ad pactum, s. e. dicendo, homo, indulgentia modum mensuramque venia tu tibi dedisti, qui à Domino tantum tibi peti dimitti, quantum dimiseris ipse conseruo. Homo, penes te est potestas venia, in te est indulgentia jus, tu tibi remissionis auctor es constitutus. Gratis peti veniam qui tibi in alio indulgere contemnis! De supplicantiu pactione, venia fons emanat, & ad veniam refluit quidquid pietatis exuberat, & effundit in alteru quando indulget sibi tantum, quantum alteri condonarueris.*

A Sermone
67. ad
Serm. 72.

Serm. 67.

Atque hæc ad verbum sanctus ille Pater, varij sermonibus in orationem Dominicam, quæ ad veritatem elucidandam de modo dimittendi præcipuè faciunt, tum verò ex eodem pauca hæc habe quæ ad eius Praxim plurimum movent. *Homo si sine peccato esse non potes & vis semper dimitti tibi totum, dimitte semper quantum vis dimitti tibi, dimitte tantum: quoties vis dimitti tibi, toties tu demitte: imo quia vis totum dimitti tibi, totum demitte. Homo intellige quia remittendo aliu, tu tibi veniam dedisti.*

Vide int. partè, die 16. Januarij. In 2. parte, tota Hebdomada 3. Quadragesimæ. In 3. parte, Feria 6. Hebdom. 3. post Pentec. In 4. parte, Feria 5, Hebdom. 16. & Dominica 21.

S A B B A T O.

DE SEXTA PETITIONE ORATIONIS DOMINICAE; CUI REPUGNAT IMPUDICITIA.

Et ne nos inducas in tentationem. Matth. 6.

VERITAS PRACTICA.

Hanc ad cæteras impudentiam impudicus adjicit, ut Deum orando irridet.
RATIO EST, Quia is Deum orando irridet, qui hoc ipsum libens volensque facit quod ne à Deo fiat, Deum orat.

Sed impudicus dum se inducit in tentationem, hoc ipsum libens volensque facit, quod ne à Deo fiat, Deum orat.
Ergo u Deum orando irridet, Quod quàm sit impudens & cavendum, jam patet.

I. Puncto

I. PUNCTUM.

SIC de veteribus & præteritis eluendis culpis fatigendum est, ut, novæ ne contrahantur, non minus diligentes sit curandum. Quamobrem aptè post præcedentem, hæc sequitur Petitiō, quæ ne inducamur in tentationem, id est ne in peccatum incidamus, Deum precamur. Nec enim possumus sine Dei auxilio peccatum evitare, quod ut intelligamus, petimus illud auxilium: & sub nomine tentationis declinandæ petimus, quia ordinariè loquendo, non statim & repente peccatum committitur, sed pedetentim & progressu quodam qui dicitur tentatio seu sollicitatio in malum morale: quod est peccatum. Cui proinde tentationi resistendum cum gratia sicut ipsi peccato; nam nisi resistas, induceris in tentationem, induci autem est consentire & peccare.

Dicitur verò Deus nos inducere in tentationem, cum permittit nos ei consentire, denegando eas gratias quas si habuissimus, fore restituissemus. *Tentare dicitur*, inquit S. Chrysologus; *cum contumaciter euntes ad tentationem, laqueos derelinquit: sic Adam tentatoris incurrit insidias, dum suis præcepta deserit. Considera*: Sicque intelligendus est D. Jacobus, dum ait: *Nemo cum tentatur dicat, quoniam à Deo tentatur, Deus enim inventor malorum est, id est, per se positivè neminem inducit in laqueum & in tentationem. Vnusquisque autem tentatur à propria concupiscentia, deinde concupiscentia cum conceperit, parit peccatum, peccatum autem generat mortem.*

Quod licet de omni concupiscentia seu de quolibet peccato dici possit, tamen id verius est & frequentius usurpatur de impudicitia, cui maxime proprium est tentari & tentationi succumbere, prout infra declaratur. Quamobrem hoc vitium inter alia, sextæ huic Petitioni repugnat, & impudicis vel non orandum, vel orantes, hanc ad ceteras impudentiam adijcens ut orando Deum intendant. Quæ sanè consideratio multum valere potest ad pudorem conciliandum. Quæ verò afferitur ratio: ad propositam Veritatem declarandam, tam plana est & aperta, ut suis solis confert & probeur loquendi terminis, quis enim dubitet quin is Deum orando irideat, qui hoc ipsum libens vult & facit quod ne à Deo fiat Deum orat? Vel enim orando credit Deum non latere quid habeat in animo, quid velit facere, quidvo sit revera factururus; vel hoc ipsum latere, si primum, nonne aperta est ratio? Nonne apert-

ta est simulatio sive orationis contractio quæ se idem nolle simul indicat & idem velle? Nolle scilicet quod orat non fieri, velle tamen hoc ipsum, quia hoc idem actu & re ipsa vult facere? *Pa duplci corde & labiis scelestis! Hoc in oculis Dei cogitare! Hoc in ejus conspectu efficere, nec revereri vultum ejus, nec Majestatem pavere; nec justitiam reformidare! O impudentiam,*

Quod si alterum dicat, si latere Deum putet, quod maligno gerit animo, & tamen oret quasi scientem & probe audentem omnia, nonne & aliud genus est irrisionis non minus execerandū? Quasi si orando palpet, quasi si ejus oratio sit Dei assentatio, quasi si fingenda laus sit ut Deum laudet! *Ego ego sum, ego vidi, dicit Dominus.*

III. PUNCTUM.

SED impudicus dum se inducit in tentationem, hoc ipsum libens vult & facit, quod ne à Deo fiat, Deum orat.

Dicitur impudicus præ cæteris se inducere in tentationem, tribus de causis. Prima, quia hoc vitium præcipuè tentatione pertrahitur, id est, progressu quodam & gradatim ab uno ad aliud: nam cum sit aperte peccatum & valde fecdum, repugnat ipsa ratio, quapropter non ita subito tentator repræsentat ipsam vitii fecdantem, nec prius ad pravum actum sollicitat quin ante cogitationem impuram præferat, ac primò quidem levem & subitanam, tum diuturniorem & firmiorem; deinde à cogitatione ad auditum procedit ab auditu ad visum, à visu ad colloquium, à colloquio ad tactum, cæteraque infanda quibus ille vecors irrecitur qui à Sapiente describitur, *Quasi* *Prov. 7.* *bos ductus ad victimam, & quasi agnus lascivius, & ignorans quod ad vincula stultus trahatur, donec transfigat sagitta jecur ejus, & ut sit vultus festinet ad laqueum, & nescit quod de periculo anime illius agitur.*

Deinde, sic impudicè tentari & sollicitari, frequentissimum est inter omnia vitia, unde aptè S. Ambrosius; *Sarvus criminum stimulus libido est qua nunquam manere quietum patitur assiduum, nocte fervet, die anhelat, de somno excitat, à negotio abducit, à ratione revocat; Et quæ plura profequitur.*

Denique proclive est admodum, tentationi cedere, & dum ignem impudici sui sinu foyent, ab igne comburi & consumi. Sic enim Sapientis: *Nunquid potest homo abscondere ignem*

Ecc. 2.

Ier. 7.

Prov. 7.

I. de Cain & Abel. c. 5.

Prov. 6.

in

Serm. 60.

lat. 7.

in siccis suis, ut vestimenta illius non ardeant? aut ambulare super prunas, ut non comburantur planta eius?

Quamobrem evidentissimum est quam facile impudicus præ cæteris sese ipse inducat in tentationem, unde & aliud non minus apertè patet, quod illum ipsum libens volensque facit quod ne à Deo fiat; Deum orat. Quid enim orat dum Deum orat ne se inducat in tentationem? Nonne hoc ipsum est quod ille facit dum impuros legit libros, dum atridet obscœnis verbis, dum affluiscit profanis congressibus, Dum omnia denique qua desiderant oculi eius non negat eis, nec prohibet cor suum quin omni voluptate fruatur, & obliet se in his qua preparaverit? Nonne sunt illa qua inducunt in tentationem? Nonne sunt illa de quibus dicitur, *Cortissimè avertent corda vestra?*

Ecl. 2.

3. Reg. 11.

III. PUNCTUM.

HANC igitur ad cæteras, impudentiam impudicus adjicit, ut Deum orando irrideat, Quandoquidem in illam ipsam tentationem sese ultio inducit, in quam ne à Deo induceretur, Deum orabat; quod non minus irridere ac tentare Deum est, quam si quis temerè sese præcipitem aut in aquas aut in ignem projiceret, rogaretque Deum se ut ab aquis & igne liberaret. Quid liceres de hoc infano homine nisi quia insanit & mente captus est? At verò si sit sanæ mentis, si sui probè compos, nec tamen desistat à crimine, et inique suam adjungat orationem qua liberari petat à præcipitio in quod se inducit, quid nisi execrandam dicas & blasphemam hujusmodi orationem? *Non tentabu Dominum Deum tuum: Aut si tentare audes, audes & irridere, audes & provocare ejus patientiam, Ut qui spernit spernatur, & qui contemnit contemnatur.*

Deut. 6.

Matth. 4.

Is. 30.

Gal. 6.

Sic expresse Apostolus impudicis: *Nolite errare, Deus non irridetur. Quæ enim seminaverit homo, hæc & metet, quousam qui sminat in carne sua, de carne & metes corruptionem.* Quasi diceret nolite errare vel in apparenti bono quod putatis facere, dum oratis: vel in vanis excusationibus quibus vosmetipsos fallitis: sic enim quantum in vobis est, Deum irridetis, Deum impudenter contemnitis. Sed non ita Deus irridetur, non sic se sine contemni, quin potius illi præcipuè illuderes illudentur, & quæ in carne inceperint, in carne perficientur, ex illis ipsis concupiscentiis

quibus indulserunt, flagellum fiet quo cædantur, Erunt quasi clavi in oculis, & lancea in lateribus, illi hostes interni quos edomare neglexerunt. *Num. 23.*

Sic & graviter sanctus Petrus Chrysologus in hanc sextam petitionem: *Hoc petere, inquit, miles multis modis cogitur, ne fragilitas plus ausa & de se tumora præsumens, nec virium suarum modum colligens in consiliu malè causa succumbat, deinde offensus Deus tradat tentationibus quos relinquit.* *Serm. 62.*

Widete itaque ne hic erres, vide ne dicas te nihil horum cogitare dum oras, vide ne tibi persuadeas seridè & verè te orare ne inducas in tentationem, nisi tu ipse simul velis abduci ab his quæ te in eam inducunt. *Auferes malum de medio tui. DECLINATE de semita, auferite offendicula de via populi mei, Dissolve colligationes impietatis, solve fasciculos deprimentes.* *Deut. 16. 17. 18.*

QVIS miserebitur incantatori à serpente percussis, & omnibus qui appropiant bestiis? Et sic qui comitatur cum viro iniquo, & obvolutus est in peccatis ejus. *Ecl. 12.*

Vide in 1. parte, Fer. 6. Hebdom. 4. Adventus, ubi hæc habetur Veritas:

Securior est Castitatis victoria fugiendo, quam pugnando.

Et Sabbato Hebdom. 6. post Epiphaniam.

Hæc sponsæ fides est, ut sicut neminem præter Sponsum velit diligere, ita velit a nullo diligi.

Item in hæc 3 parte, tota pene Hebdomada 5.

Et alibi passim, ubi de tentationibus, & de Castitate. Ac præsertim in 2. parte, Dominica 1. Quadragesimæ.

Si tentatorem permiseris ingredi, non se permittet egredi. Facilius ejicitur quam excluditur.

Facilius ejicitur quam excluditur.

DOMI-